

WIG Producties: dit jaar weer niet

JACOB HAAGSMA

LEEWARDEN Alweer geen *It's A Wonderful Life* in Wergea. WIG Producties durft het niet aan. Het is al de tweede keer dat deze kerstvoorstelling geschrapt wordt.

Vorig jaar werd er vlak voor de technische doorloop een streep gezet door de reeks van twaalf voorstellingen – uitverkocht, stuk voor stuk. Dit jaar nam het gezelschap die stap zelf, en even eerder. Om al te grote frustraties voor te zijn.

De voorstellingen stonden gepland op 18, 19, 23 en 26 december. Op de 19de en de 26ste zouden er twee voorstellingen worden gespeeld. Vorig jaar werden er nog dertig man per voorstelling verwacht, wegens de toen geldende richtlijnen. Dit jaar rekende men op honderd bezoekers per keer.

Maar nee. Vanaf 19 december had het misschien nog gekund. De huidige maatregelen, die dicteren dat de cultuur na vijven op slot moet, gelden immers tot rond die dag. „Mar wy doarre it risiko net te nimmen”, zegt Simone Montsma van WIG Producties. En alleen die twee matineeën door laten gaan? Nou nee.

Want ga maar na. „Kinst der wol op gokke, en trochrippedearje en opbouwe. Maar anst sitte wy wer foar

de parsekonferinsje fan 13 desimber en dan krijst miskien te hearren dat it lykwols net kin. Alwer in protte fuortsmitten enerzjy, en jild. No ja, echt fuortsmitten is it no ek wer net.” Maar de al betaalde subsidie, dat bezorgt haar nog wel wat hoofdbrekens.

En dan dus nog een keer. Vorig jaar gooide corona ook al roet in het eten. Pal voor de technische doorloop. Alles was opgebouwd, de hele club was er klaar voor. „Dat woene wy net wer. Soks is superfrustrearjend.”

En dan krijgt de titel van het stuk, *It's A Wonderful Life* dus, toch een bittere lading. „Dat wonderful is dan net echt mear fan tapassing. Mar dat falt ek wol wer wat ta, hear. De lading fan it hiele stik dekt ús gefoel wol. Fertrou mar op dysels, do dochst der dochs ta.”

It's A Wonderful Life is van oorsprong helemaal geen toneelstuk. Het is een film uit 1946, in veel opzichten zelfs de ultieme kerstfilm –

vandaar ook deze speelperiode. Regisseur Frank Capra laat zijn suïcidale hoofdpersoon, gespeeld door James Stewart, via een engel zien dat het leven, ook zijn eigen, miserabel ogende leven, toch de moeite waard is. In ieder geval voor anderen.

Voor deze productie tuigde WIG Producties, een professionele club, een fictief amateurgezelschap op: Kunst Na Arbeid. De acteurs kruipen in de huid van amateurspelers, die zich elk door verschillende rollen worstelen. WIG is daartoe geïnspireerd door *The Art Of Coarse Acting*, een hilarisch boek van de Britse auteur Michael Green.

Zo'n inzet doet vermoeden dat deze voorstelling ook gezien had kunnen worden als een commentaar op het amateurtoneel, in Friesland zo rijk vertegenwoordigd. Misschien ironisch, misschien wel vals bijtend. Maar helaas, daar komen we dit jaar dus niet achter.

En of WIG Producties volgend jaar nog eens de moed kan opbrengen, daar is men nog niet uit. „Miskien kin it yn jannewaris wol wer”, speculeert Montsma, „en dan kinst noch wol in krystfoarstelling spylje. Nei de kryst is de keunstsnie grif ek yn de útterkeap. En oars faaks fan it simmer. Wanorde Is Gewoon, no.” Dat is de betekenis van die naam, WIG Producties.

WIG tuigde een fictief amateurgezelschap op: Kunst Na Arbeid

Het fictieve amateurtoneelgezelschap Kunst Na Arbeid komt dit jaar weer niet in actie. Van links naar rechts Jeltsje Joustra, Catrien van der Molen, Sicco de Ree, Kimberly Piek (zittend), Bram Adriaansz, Herman Tichelaar, Jitze Grypstra.

FOTO MELLE VAN BUUREN